

Profetiens Ånd: Midnatsråbet

Habakkuks to tavler

Jeff Pippenger

2012-10-13

Et opklarende ord

For nylig begyndte vi at forberede transskriptionen af Habakkuks To Tavler til oversættelse til de forskellige sprog, der er repræsenteret på vores hjemmeside. Opgaven med at forvandle en mundtlig præsentation til en skriftlig fremstilling er langt mere omfattende, end man måske ville forstå, hvis man ikke er fortrolig med alle de led, man må igennem, for at omdanne en mundtlig præsentation til en skriftlig fremstilling, sammen med de nødvendige vanskeligheder ved til sidst at oversætte materialet til de forskellige sprog på hjemmesiden. Vi er netop begyndt på vores sproglige redigering af den første af de femoghalvfems præsentationer, og jeg opdagede endnu et led, som vi også må igennem. Det har at gøre med den gradvise udvikling af dette budskab fra 1989 og frem til vores nuværende historie.

I de fremlæggelser, som blev givet for omkring femten år siden, fandtes der sandheder, som befandt sig på et spædt stadium af forståelse. Den første af disse sandheder, som jeg må præcisere, er den anden engels ankomst i den milleritiske historie. Jeg forstod dengang, at den anden engel ankom, da de protestantiske kirker begyndte at lukke deres døre for Millers fremstilling af den første engels budskab, i forbindelse med afslutningen af året 1843. William Miller arbejdede ud fra en tidsberegning, som han mente fastslog, at året 1843 begyndte den 22. marts 1843 og sluttede den 22. marts 1844. Han havde ment, at de tre profetier, som til sidst blev anbragt på de to hellige tavler, ville ende i året 1843, og han troede, at dette år sluttede den 22. marts 1844. Han tog fejl på to punkter.

De tre profetier om de 1335 dage i Daniel tolv, de 2520 år af de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve og de 2300 dage i Daniel otte blev af Miller forstået således, at de skulle afsluttes i marts 1844. Herren ledte derefter Samuel Snow til ikke blot at forstå, at profetierne ikke endte i 1843, men i 1844. Snow anvendte karaiternes tidsregning, hvilket ikke var den tidsberegning, Miller havde benyttet. Miller havde anvendt den rabbinske/jævn-døgnsbaserede tidsregning, som lod året bero på perioden fra forår til forår.

Da vi fremlagde Habakkuks to tavler, havde vi ikke forstået denne historiske virkelighed og brugte Millers erfaring til at markere 22. marts 1844 som den anden engels ankomst og begyndelsen på forsinkelsestiden. Jeg forstod, og forstår stadig, at den engels ankomst svarede til det tidspunkt, da protestanterne forkastede Millers budskab om den første engel, og det følgende afsnit var mit referencepunkt.

„I juni 1842 holdt hr. Miller sin anden række forelæsninger i Casco Street-kirken i Portland. Jeg følte det som et stort privilegium at overvære disse forelæsninger; for jeg var blevet grebet af mismod og følte mig ikke beredt til at møde min Frelser. Denne anden række vakte langt

større opstandelse i byen end den første. Med få undtagelser lukkede de forskellige trossamfund dørene til deres kirker for hr. Miller. Mange prædikener fra de forskellige prædikestole søgte at afsløre foredragsholderens påståede fanatiske vildfarelser; men skarer af bekymrede tilhørere overværede hans møder, og mange var ude af stand til at komme ind i bygningen. Forsamlingerne var usædvanlig stille og opmærksomme.“ Life Sketches, 27.

Jeg forstod, at lukningen af dørene for Millers budskab markerede begyndelsen på forkastelsen af den første engel, og i overensstemmelse med Millers forståelse af den rabbinske/jævn døgnsbaserede tidsberegning antog jeg, at 22. marts 1844 markerede afslutningen på 1843. Millers fremstilling i Portland i juni 1842 er i virkeligheden et vejmærke, der identificerer en fremadskridende forkastelse, som endeligt blev afsluttet den 18. april 1844, men på tidspunktet for fremstillingerne havde vi endnu ikke erkendt Samuel Snøvs anvendelse af den karaitiske tidsberegning.

I den første fremstilling, som vi begyndte at sprogrevidere, begyndte jeg at se, at det, som blev nedskrevet på det tidspunkt, synes at modsige det, vi nu underviser. Det gør det, og det gør det ikke. Det er ganske enkelt en betoning af den progressive ankomst af den anden engel, og tillige en illustration af den progressive forsegling af dette budskab, sådan som det også var tilfældet i Milleritternes historie. Denne præciserende bemærkning bør imødegå dem, som er snublet over vores identificering af 19. april 1844 som den første Milleritiske skuffelse og over det, der tidligere blev undervist.

„Det første og andet budskab blev givet i 1843 og 1844, og vi står nu under forkyndelsen af det tredje; men alle tre budskaber skal stadig forkyndes. Det er nu lige så væsentligt som nogen sinde før, at de gentages for dem, som søger sandheden. Med pen og stemme skal vi lade forkyndelsen lyde og påvise deres rækkefølge og anvendelsen af de profetier, som fører os frem til den tredje engels budskab. Der kan ikke være et tredje uden det første og andet. Disse budskaber skal vi give verden i publikationer og i taler, idet vi i den profetiske histories forløb påviser de ting, som har været, og de ting, som vil komme.“ Selected Messages, book 2, 104.

Habakkuks to tavler 1 af 95

Indledning til Habakkuks to tavler og midnatsråbet

I denne serie vil vi over en længere periode betragte Habakkuks to tavler—1843- og 1850-kortene. Vi vil begynde med at sætte Midnatsråbet på plads. Som nævnt vil meget af de indledende præsentationer være en gennemgang for dem, der er fortrolige med dette budskab, men eftersom vi forbereder en serie, som også kan studeres af mennesker, der er nye i dette budskab, må vi fremlægge nogle grundlæggende tanker for dem. Vi vil begynde med Midnatsråbet og rette opmærksomheden mod et aspekt, som findes i Ellen Whites første syn. Lad os læse det første afsnit fra Christian Experience and Teachings, side 57.

Det varede ikke længe efter tidens forløb i 1844, før mit første åbne syn blev givet mig. Jeg besøgte fru Haines i Portland, Maine, en kær søster i Kristus, hvis hjerte var knyttet til mit. Fem af os, alle kvinder, knælede stille ved familiealteret. Mens vi bad, kom Guds kraft over

mig som aldrig før.

Disse fem kvinder, hvis hjerter var knyttet til søster White, modsatte sig ikke nogen manifestation af Guds kraft. Bemærkelsesværdigt nok var de alle kvinder, som repræsenterer menigheden, og der var fem af dem, hvilket kan ses som fem kloge jomfruer. Dette er blot en iagttagelse.

Det forekom mig, at jeg var omgivet af lys og steg højere og højere op fra jorden. Jeg vendte mig om for at se efter adventfolket i verden, men kunne ikke finde dem, da en røst sagde til mig: »Se igen, og se lidt højere op.« Derved løftede jeg mine øjne og så en lige og smal sti, hævet højt over verden. På denne sti vandrede adventfolket mod staden, som lå ved stiens fjernere ende. De havde et klart lys anbragt bag sig ved stiens begyndelse, og en engel sagde mig, at dette var Midnatsråbet. Dette lys skinnede langs hele stien og gav lys for deres fødder, så de ikke skulle snuble. Hvis de holdt deres øjne fæstede på Jesus, som var lige foran dem og førte dem til staden, var de trygge. Men snart blev nogle trætte og sagde, at staden var langt borte, og de havde ventet at være nået ind i den tidligere. Da opmuntrede Jesus dem ved at løfte sin herlige højre arm, og fra hans arm udgik et lys, som bølgede hen over adventskaren, og de råbte: »Halleluja!« Andre fornægtede overilet lyset bag dem og sagde, at det ikke var Gud, der havde ført dem så langt. Lyset bag dem slukkede, så deres fødder blev efterladt i fuldkomment mørke, og de snublede og mistede målet og Jesus af syne og faldt af stien ned i den mørke og onde verden nedenfor.

William Miller og Midnatsråbet

I denne første fremstilling vil vi, efter at have fastslået nogle få punkter, drøfte adventisternes konference i Low Hampton i december 1844. Ved denne konference samledes nogle milleritter, og William Miller forkastede forståelsen af Midnatsråbet. Logikken heri er, at dette syn, skønt det er for os alle, i særlig grad var for William Miller.

I samme måned fornægtede William Miller lyset bag dem — Midnatsråbet — hvilket ville få ham til at falde af stien ned i den ugudelige verden nedenfor. Vi vil undersøge følgerne af dette. Historiske beviser viser, at milleritterne alle troede, at de opfyldte lignelsen om de ti jomfruer; dette var almindelig kendt iblandt dem. Vi vil vise, at William Miller havde en forståelse af, hvad Midnatsråbet var. Miller troede, at Midnatsråbet var domstimens budskab i Daniel 8:14 og Åbenbaringen 14:6-9. Han troede, at det budskab, han begyndte at forkynde i begyndelsen af 1830'erne, var Midnatsråbet: »Se, brudgommen kommer«, og at Jesus kom til verden som brudgommen.

I det meste af Milleritternes historie troede de, at de opfyldte lignelsen om de ti jomfruer, men de mente, at Midnatsråbet beskrev det budskab, de havde forkyndt. Imidlertid fremkom der i løbet af sommeren 1844 en ny og korrekt forståelse: Midnatsråbet var den syvende måneds bevægelse, hvor man forventede, at Jesus skulle komme på den tiende dag i den syvende måned. Det var det sande Midnatsråb. Da Miller forkastede det sande Midnatsråb i december 1844, forkastede han sommeren 1844's historie og vendte tilbage til sin tidligere opfattelse af, at det blot var det almindelige budskab fra 1830'erne. At forstå Midnatsråbets dynamik er afgørende. Hvis du ikke forstår 2520, sådan som Milleritterne gjorde, kan du ikke forstå Midnatsråbet. Hvis du ikke kan

forstå Midnatsråbet, sådan som Milleritterne gjorde, falder du af stien ned til den ugudelige verden nedenfor.

I denne fremstilling vil vi begynde med nogle sandheder på tavlen, som i dag åbent forkastes af adventismen. Syvendedags Adventistkirkens Biblical Research Institute og de fleste adventistiske teologer forkaster de 2520. Vi vil behandle dette bibelsk, efterhånden som vi går frem, men indledningsvis vil vi påvise, at Ellen White fuldt ud stadfæster de 2520. Instituttet og de fleste teologer forkaster også pionerernes forståelse af det Daglige. Vi vil vise, at det at forkaste pionerernes forståelse af, at det Daglige er hedenskabet, er at forkaste Profetiens Ånd. Instituttet forkaster også offentligt pionerernes forståelse af basunerne — den femte og sjette basun. Vi vil begynde med at vise, at det at forkaste pionerernes forståelse af basunerne er at forkaste Profetiens Ånd.

I dag er de fleste adventister i bedste fald uklare med hensyn til de 1290 og de 1335. Uden pionerernes forståelse af de 1335 findes der ingen bibelsk begrundelse for at identificere ventetiden, som begyndte den 22. marts 1844. Uden forståelse af ventetiden kan man ikke begribe Midnatsråbets dynamik. Uden forståelse af Midnatsråbet falder man af stien ned til den ugudelige verden nedenfor. Vi vil fremstille disse sandheder på tavlen i lyset af Profetiens Ånds klare stadfæstelse og dernæst undersøge dem ud fra Guds Ord. Men først må vi se, hvad der omgav milleritternes historie, og hvad der frembragte Midnatsråbet.

Milleritternes historie og den første engels ankomst

Vi begynder med Uriah Smith fra *Thoughts on Daniel and Revelation*, side 521, for at påvise den milleritiske historie og behandle 1798. Uriah Smith skriver: »Kronologien for begivenhederne i Åbenbaringen 10 fastslår yderligere af den kendsgerning, at denne engel er identisk med den første engel i Åbenbaringen 14.« I Åbenbaringen 10 stiger en vældig engel ned fra himmelen med en lille bog åben i sin hånd. Ellen White oplyser os om, at denne vældige engel er Jesus Kristus, og at den lille bog er Daniels Bog. Ved afslutningen af kapitel ti får Johannes at vide, at han skal spise den lille bog, som vil være sød i hans mund og bitter i hans mave. Johannes repræsenterer den milleritiske historie, hvor Daniels budskab er sødt, men fører til bitter skuffelse. Den vældige engel i Åbenbaringen 10 er ifølge pionererne den første engel i Åbenbaringen 14 — de er den samme engel.

Vi bruger ofte ikke megen tid på at være specifikke med hensyn til disse engle i Åbenbaringen, men det burde vi. Den mægtige engel i Åbenbaringen 10 er også den engel, som William Miller mente opfyldte Midnatsråbet ved at udføre den første engels gerning i Åbenbaringen 14: »Frygt Gud og giv Ham ære, for timen for Hans dom er kommet.« Timen for Hans dom henviser til Daniel 8,14. Disse engle identificerer forskellige aspekter af det fuldbyrdede værk.

For at vende tilbage til Uriah Smith: »Kronologien for begivenhederne i Åbenbaringen 10 fastslår yderligere af den kendsgerning, at denne engel er identisk med den første engel i Åbenbaringen 14.« Han forklarer, hvad der knytter dem sammen: begge har et særligt budskab at forkynde, begge fremsiger deres forkyndelse med høj røst, begge anvender lignende sprog med henvisning til Skaberen, og begge forkynnder tid — den ene sværger, at der ikke skal være mere tid, og den anden

forkynder, at timen for Guds dom er kommet. Budskabet i Åbenbaringen 14,6 er placeret på denne side af begyndelsen på endetidens tid.

Uriah Smith fastslår, at endetiden er 1798, og at budskabet i Åbenbaringen 14 kommer derefter. Han skriver: »Men budskabet i Åbenbaringen 14,6 er placeret på denne side af begyndelsen til tiden ved enden. Det er en forkyndelse af den time, da Guds dom er kommet, og derfor må det have sin anvendelse på den sidste generation. Paulus prædikede ikke, at dommens time var kommet. Luther og hans medhjælpere prædikede det heller ikke. Paulus talte om en dom, som skulle komme, ubestemt fremtidig, og Luther henlagde den til mindst tre hundrede år efter sin tid. Desuden advarer Paulus menigheden imod enhver sådan prædiken, at timen for Guds dom er kommet, indtil en bestemt tid.« I 2 Thessalonikerbrev 2,1-3 siger Paulus, at Kristi dag ikke er nær forestående, før frafaldet først kommer, og lovløshedens menneske bliver åbenbaret. Paulus indfører lovløshedens menneske, det lille horn, pavedømmet, og lægger med en advarsel hele perioden for dets overherredømme under dække, hvilken varede 1260 år og endte i 1798.

I 1798 ophørte begrænsningen mod at forkynde Kristi dag som nær forestående. Endens tid begyndte, og seglet blev taget fra den lille bog. Siden da er engelen i Åbenbaringen 14 gået ud. Uriah Smith siger: »Hvis du vil se det, er den første engels budskab gået ud siden 1798. I 1798 fremtræder den første engel i Åbenbaringen 14 i historien« — dette er pionerforståelsen. »Siden da har engelen i Åbenbaringen 14 forkyndt, at Guds doms time er kommet, og engelen i kapitel ti har taget sin stilling på havet og landet og svoret, at der ikke skulle være tid mere. Deres identitet er hævet over enhver tvivl. Alle argumenter, som fastslår den ene, gælder også for den anden. Den nuværende generation er vidne til opfyldelsen af disse to profetier. I forkyndelsen af adventen, især fra 1840 til 1844, begyndte deres fulde og detaljerede opfyldelse.«

Smith markerer 1840 og 1844 med henvisning til den første engel i Åbenbaringen 14, der ankommer i 1798, men han markerer også den første engel i 1840, hvor budskabet bemyndiges. I forkyndelsen af adventen, især fra 1840 til 1844, begyndte deres fulde opfyldelse. Engelens stilling med den ene fod på havet og den anden på jorden betegner den vide udstrækning af hans forkyndelse. Budskabet skulle krydse oceanet og udbredes til forskellige nationer, og adventforkyndelsen gik faktisk til hver missionsstation i verden. Fra 1840 blev den første engels budskab ifølge Ellen White bragt til hver missionsstation i verden. Dette blev fuldbgyrdet, da bibelprofetiens år-dag-princip blev stadfæstet ved det osmanniske riges sammenbrud. Vi beskæftiger os ikke med detaljerne på dette punkt, men lægger grunden til milleritternes historie og dynamikken i Midnatsråbet.

Vigtige historiske begivenheder: 1833 og stjernernes fald

I 1833 fandt stjernernes fald sted. Ellen White kommenterer i *The Great Controversy*, side 333: „I 1833, to år efter at Miller begyndte offentligt at fremføre beviserne for Kristi snarlige komme, viste det sidste af de tegn sig, som Frelseren havde lovet som varsler om sit andet komme. Jesus sagde: »Stjernerne skal falde ned fra himmelen.« Matthæus 24,29. Og Johannes erklærede i Åbenbaringen, idet han i syn skuede de scener, som skulle bebude Guds dag: »Himlens stjerner faldt ned på jorden, ligesom et figentræ lader sine umodne figner falde, når det rystes af en stærk

vind.« Åbenbaringen 6,13. Denne profeti fik en slående og imponerende opfyldelse i det store meteorsværm af 13. november 1833.«

William Millers vidnesbyrd beretter:

»Lørdag efter morgenmaden — i sommeren 1833 — satte jeg mig ved mit skrivebord for at undersøge et eller andet punkt, og idet jeg rejste mig for at gå ud til arbejdet, trængte det sig ind på mig med større kraft end nogensinde før: „Gå og fortæl det til verden.“ Indtrykket var så pludseligt og kom med en sådan styrke, at jeg sank ned i min stol og sagde: „Jeg kan ikke gå, Herre.“ „Hvorfor ikke?“ syntes svaret at lyde, og så meldte alle mine undskyldninger sig, min mangel på evne; men min nød blev så stor, at jeg indgik en højtidelig pagt med Gud om, at hvis Han ville åbne vejen, ville jeg gå og udføre min pligt over for verden. „Hvad mener du med at åbne vejen?“ syntes det at komme til mig. Jo, sagde jeg, hvis jeg skulle få en indbydelse til at tale offentligt et eller andet sted, vil jeg gå og fortælle dem, hvad jeg finder i Bibelen om Herrens komme. Øjeblikkeligt var hele min byrde borte. Og jeg glædede mig over, at jeg sandsynligvis ikke på den måde ville blive kaldet, for jeg havde aldrig fået en sådan indbydelse, mine prøvelser var ikke kendt, og jeg havde kun ringe forventning om at blive indbudt til noget arbejdsfelt. Omtrent en halv time efter dette, før jeg havde forladt værelset, kom en søn af hr. Guilford fra Dresden, omtrent seksten mil fra min bopæl, ind og sagde, at hans far havde sendt bud efter mig og ønskede, at jeg skulle tage hjem med ham, idet jeg formodede, at han ville se mig angående noget forretningsanliggende. Jeg spurgte ham, hvad han ville. Han svarede, at der ikke skulle være nogen prædiken i deres kirke næste dag, og at hans far ønskede, at jeg skulle komme og tale til folket om emnet Herrens komme. Jeg blev straks vred på mig selv, fordi jeg havde indgået den pagt. Jeg gjorde øjeblikkelig oprør mod Herren og besluttede ikke at gå. Jeg lod drengen gå uden at give ham noget svar og trak mig tilbage i stor nød til en lund i nærheden. Der kæmpede jeg med Herren i omtrent en time, idet jeg søgte at løse mig fra den pagt, jeg havde indgået med Ham, men jeg kunne ikke få nogen lindring. Det blev indprentet i min samvittighed: „Vil du indgå en pagt med Gud og bryde den så snart?“ og den overvældende syndighed ved at gøre således overvældede mig. Til sidst underordnede jeg mig og lovede Herren, at hvis Han ville styrke mig, ville jeg gå og stole på Ham til at give mig nåde og evne til at udføre alt, hvad Han måtte kræve af mig. Jeg vendte tilbage til huset og fandt drengen stadig ventende. Han blev til efter middagen, og jeg vendte tilbage med ham til Dresden.«

Således begyndte Miller i sommeren 1833 offentligt at fremføre budskabet. I december 1833 gav stjernernes fald hans budskab øget alvor.

1840: Profetiens opfyldelse og det Osmanniske Rige

I 1840 kommenterer Ellen White en bemærkelsesværdig opfyldelse af profetien. Dette afsnit bliver ofte anfægtet i Profetiens Ånd, idet nogle hævder, at Uriah Smith indsatte det i Den Store Strid, men disse argumenter er ubegrundede. Hun taler om rækken af profetiske opfyldelser, som ledte frem til 1840, herunder stjernernes fald og den mørke dag. Hun skriver: »I året 1840 vakte endnu en bemærkelsesværdig opfyldelse af profetien udbredt interesse.«

Hun henviser til bibelsk profeti, ikke blot til en menneskelig forudsigelse af Josiah Litch.

To år tidligere havde Josiah Litch, en fremtrædende prædikant forkyndende det andet komme, udgivet en udlægning af Åbenbaringen 9, hvori han forudsagde det osmanniske riges fald. Ifølge hans beregninger skulle denne magt styrtes den 11. august 1840. På det fastsatte tidspunkt modtog Tyrkiet gennem sine ambassadører de allierede europæiske magters beskyttelse og stillede sig således under de kristne nationers kontrol. Begivenheden opfyldte forudsigelsen nøjagtigt. Da dette blev kendt, blev skarer overbevist om rigtigheden af de principper for profetisk fortolkning, som Miller og hans medarbejdere havde antaget, og en vidunderlig tilskyndelse blev givet til adventbevægelsen. Mænd af lærdom og anseelse sluttede sig til Miller i at prædike og udgive hans synspunkter, og fra 1840 til 1844 udvidedes arbejdet hurtigt.

Uriah Smith havde fortalt os, at den første engel i Åbenbaringen 14 ankom i 1798, men det er den samme engel som englen i Åbenbaringen 10. I Åbenbaringen 10 får Johannes at vide, at han skal tage den lille bog ud af englens hånd og spise den, og den vil blive sød i hans mund. Milleritternes budskab blev sødt den 11. august 1840 efter to års forudsigelse af det Osmanniske Riges sammenbrud på grundlag af år-dag-princippet i Bibelens profeti. Da begivenheden blev opfyldt nøjagtigt, blev det budskab, de havde forkyndt, sødt i deres mund.

Den 11. august 1840 blev budskabet sødt i deres mund. Johannes får befaling om at tage den lille bog ud af den nedstegne engels hånd. Englen stiger ned den 11. august 1840, og denne engel i Åbenbaringen 10 er den samme som den første engel i Åbenbaringen 14. Englen i Åbenbaringen 14 ankommer i 1798 ved endetiden, men hans budskab gives kraft i 1840. Ellen White siger, at da begivenheden blev kendt, blev skarer overbevist om rigtigheden af de principper for profetisk fortolkning, som Miller og hans medarbejdere havde antaget. Siden 1930'erne, med begyndelse i 1919, men især i 1930'erne, har adventismen forkastet de regler for profetisk fortolkning, som Miller og hans medarbejdere antog — disse regler var bevistekstmetoden i bibelstudiet.

1843-kortet og ventetiden

Det næste vejmærke i historien er 1843-kortet, udarbejdet i maj 1842. Ellen White siger: »Jeg har set, at 1843-kortet var ledet af Herrens hånd, og at det ikke burde ændres; at tallene var, som Han ønskede dem, og at Hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før Hans hånd blev fjernet.« Dette kort er et profetisk vejmærke, udarbejdet i maj 1842. I juni 1842 begyndte de protestantiske kirker at lukke deres døre, og den anden engel ankommer.

Fra Testimonies, bind ét, side 21: »I juni 1842 holdt hr. Miller sin anden række foredrag i Casco Street Church i Portland, Maine. Med få undtagelser lukkede de forskellige trossamfund dørene til deres kirker for hr. Miller.« Ellen White oplyser os om, at vi som syvendedagsadventistiske kristne bør lære at ræsonnere fra årsag til virkning. Årsagen, som førte de protestantiske kirker til at lukke deres døre, var indførelsen af dette diagram. Da diagrammet blev indført i maj, fastslog de protestantiske kirker, at milleritterne var forførte fanatikere.

Den første skuffelse kommer næst. Fra The Great Controversy, side 393:

Allerede i 1842 havde den anvisning, som i denne profeti blev givet om at nedskrive synet og gøre det tydeligt på tavler, for at den, som læser det, kan løbe, foranlediget Charles Fitch til at udarbejde et profetisk kort til at anskueliggøre synerne i Daniel og Åbenbaringen. Charles Fitch, som døde umiddelbart før den store skuffelse den 22. oktober 1844, blev brugt af Herren i denne historie. Han udarbejdede kortet, som blev udgivet i maj 1842.

Udgivelsen af dette kort blev anset for at være en opfyldelse af Habakkuks befaling. Ingen lagde imidlertid mærke til en tilsyneladende forsinkelse i synets opfyldelse. En ventetid fremstilles i den samme profeti. Efter skuffelsen fremstod dette skriftsted som betydningsfuldt: »Synet gælder endnu for den fastsatte tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det end tøver, så vent på det, for det skal visselig komme, det vil ikke udeblive. Den retfærdige skal leve af tro.«

Tøvetiden er den første skuffelse, som indtræffer den 22. marts 1844. Milleritterne forudsagde verdens ende i 1843 ved at anvende den bibelske tidsregning. Da Herren ikke var kommet inden da, indtrådte den første skuffelse den 22. marts 1844. Det er tøvetiden.

Dette er tøvetiden i lignelsen om de ti jomfruer, i Habakkuk 2 og i Daniel 12. Daniel 12,11 siger: »Og fra den tid, da det daglige offer bliver afskaffet ...« Pionererne forstod, at hedenskabet blev underkuet i 508, da Klodevig besejrede vestgoterne. Fra den tid, da hedenskabet bliver taget bort, og pavedømmet bliver oprettet (tredivet år senere i 538), skal der være 1290 dage. Det næste vers siger: »Salig er den, som bier og når frem til de tusinde tre hundrede og fem og tredivet dage.« 508 plus 1335 er lig med 1843. »Salig er den, som kommer til 1843.« De 1335 markerer tøvetiden og siger: »Salig er den, som bier og når frem til 1843.« Hvis du fastholder pionerernes forståelse af det daglige, sådan som Ellen White gør, er dette klart.

For yderligere at tydeliggøre dette siger Esajas 30,18: »Derfor vil Herren bie.« Her er Herren brudgommen i lignelsen om de ti jomfruer, og han tøver. »Og derfor vil brudgommen tøve, for at han kan være jer nådig, og derfor vil han blive ophøjet, for at han kan forbarme sig over jer; thi Herren er en dommens Gud. Salige er alle de, som bier på ham.« Dette svarer til Daniel 12,12: »Salig er den, som bier og når til de 1335.« Brudgommen tøver den 22. marts 1844. Der er knyttet en velsignelse til at komme til den første skuffelse og derpå bie. Når du kommer hertil, skal du bie. Hvad venter du på? Habakkuk 2,3 siger: »For synet gælder endnu den fastsatte tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det tøver, så bi på det.« Velsignelsen ved at nå til de 1335 er velsignelsen ved at komme til denne historie, hvor Herren vil fuldbyrde Midnatsråbet.

Ikke alle vil få lov til at tage del i Midnatsråbet. Nogle mennesker fulgtes med milleritterne, ikke på grund af deres egen personlige erfaring med Jesus Kristus eller personlige studium af Guds ord, men af frygt. Før Midnatsråbet kommer, adskiller Herren disse brødre fra bevægelsen. Den første skuffelse er en del af den proces, der forbereder til Midnatsråbet. Ifølge Ellen White falder vi, hvis vi ikke forstår dette, af stien ned i den ugudelige verden nedenfor.

Bemyndigelsen af den anden engels budskab

Fra Early Writings, side 238: »Nær slutningen af den anden engels budskab så jeg et stort lys fra himlen skinne over Guds folk. Strålerne fra dette lys syntes klare som solen, og jeg hørte engles røster råbe: "Se, brudgommen kommer!"« Dette var Midnatsråbet, som skulle give kraft til den anden engels budskab. Pionererne forstod, at den første engels budskab kom i 1798, men blev bemyndiget ved det osmanniske riges sammenbrud i 1840. Alle budskaberne ankommer på et tidspunkt i tiden og bliver derefter bemyndiget. Den anden engels budskab ankommer den 22. marts 1844, da de protestantiske kirker lukkede deres døre for milleritbudskabet. Midnatsråbet bemyndiger den anden engels budskab. Den tredje engels budskab ankommer den 22. oktober 1844 og bliver bemyndiget, når den mægtige engel i Åbenbaringen 18 slutter sig til det. Ethvert budskab ankommer i historien og bliver derefter bemyndiget. Dette er vigtigt at forstå.

Midnatsråbet gav kraft til den anden engels budskab. Engle blev sendt fra himlen for at vække de modløse hellige og berede dem til det store værk, der lå foran dem. De mest begavede mænd var ikke de første til at modtage dette budskab. William Miller var ikke den første til at modtage dette budskab; tværtimod var han den sidste til at modtage det. Han var den mest begavede i forståelsen af budskabet, mens Samuel Snow var den første. De, som tidligere havde ledet i værket, var de sidste til at modtage det og hjælpe med at forstærke råbet. Historisk set var den sidste person til at antage budskabet om midnatsråbet William Miller.

Fra Den store strid, 376:

Under kraftudrustningen af Midnatsråbet forlod omkring 50.000 kirkerne. Da Millers arbejde havde en tendens til at opbygge kirkerne, blev det i begyndelsen betragtet med velvilje; men efterhånden som præster og religiøse ledere tog stilling imod adventlæren og ønskede at undertrykke enhver bevægelse om emnet, modsatte de sig den fra prædikestolen og nægtede deres medlemmer retten til at overvære forkyndelse om det andet advent eller blot at omtale deres håb i de sociale møder.

Ledere i adventistkirken i dag, som forbyder forkyndelsen af dette budskab i kirken og endog i private hjem, er her forebilledligt fremstillet i millerbevægelsen.

De troende befandt sig i stor prøvelse og forvirring. De elskede deres kirker og var tilbageholdende med at skille sig fra dem; men da de så Guds Ords vidnesbyrd undertrykt og deres ret til at granske profetierne nægtet, følte de, at troskab mod Gud forbød dem at underkaste sig. De, som søgte at udelukke Guds Ords vidnesbyrd, kunne ikke anses for at udgøre Kristi kirke. Derfor følte de sig berettigede til at løsrive sig fra deres tidligere tilknytning. I sommeren 1844 trak omkring 50.000 sig ud af kirkerne.

Millers Forståelse og det sande Midnatsråd

Fra ældste Damsteegts bog, Foundation of Seventh-day Adventist Message and Mission, mente Miller, at forkyndelsen af Daniel 8,14 og den første engel i Åbenbaringen 14 var Midnatsråbet — »Se, brudgommen kommer.« Han mente, at dette budskab identificerede Kristi andet komme. Miller mente, at hele historien var Midnatsråbet, men Ellen White siger, at Midnatsråbet blev fuldbyrdet på et bestemt tidspunkt. Samuel Snow gav sin fremstilling titlen »Det sande

Midnatsråb« for at skelne den fra den milleritiske lære om, at Midnatsråbet var det generelle budskab.

De mest åndelige modtog budskabet først, og de, som tidligere havde ført an i værket, var de sidste til at modtage det og hjælpe med at forstærke råbet. William Miller, som havde ledet værket fra 1833 og frem, kæmpede med Midnatsråbets budskab, da det kom i august 1844. Han var usikker på at skille sig fra kirkerne og havde i mange år forkyndt en anden forståelse af Midnatsråbet.

William Miller skrev:

„Jeg havde aldrig med sikkerhed fastsat nogen bestemt dag for Herrens tilsynekomst, idet jeg troede, at intet menneske kunne kende dagen eller timen. I alle mine trykte forelæsninger vil man på titelbladet se: omkring året 1843. I alle mine mundtlige forelæsninger sagde jeg uden undtagelse til mine tilhørere, at perioderne ville udløbe i 1843, hvis der ikke var nogen fejl i min beregning, men at jeg ikke kunne sige, at enden ikke måske kunne komme endog før den tid, og at de bestandig burde være beredte. I 1842 prædikede nogle af brødrene med stor bestemthed det nøjagtige år og bebrejdede mig, at jeg indsatte et „hvis“.“

I maj 1842 blev 1843-kortet udgivet, og brødrene bad Miller om at fjerne »hvis« fra sin fremstilling.

Miller fortsatte: »Den offentlige presse havde også offentliggjort, at jeg havde fastsat en bestemt dag, den treogtyvende april, for Herrens komme. Derfor offentliggjorde jeg i december samme år, da jeg ikke kunne se nogen fejl i min beregning, min overbevisning om, at Herren ville komme engang mellem den 21. marts 1843 og den 21. marts 1844.« Miller var allerede nået frem til den tiende dag i den syvende måned, og længe før Samuel Snow brugte denne konklusion til at forkynde Midnatsråbet, havde Miller skrevet om den. Det var Miller, Herren brugte til at sammenføje den logik, som Samuel Snow anvendte til at fastslå den 22. oktober 1844.

Miller skrev: »I løbet af året 1843 blev de voldsomste fordømmelser væltet ned over mig og dem, der var forbundet med mig, af pressen og fra nogle prædikestole. Vore motiver blev angrebet, vore principper fejlagtigt fremstillet, vor karakter bagtalt.« Tiden gik, og den 21. marts 1844 passerede uden Herrens tilsynekomst. Skuffelsen var stor, og mange fulgte dem ikke længere. Før denne tid, fra 1840, anslog man antallet af milleritter til 200.000, men på dette tidspunkt var kun 50.000 tilbage.

Miller fortsatte: »Forud for dette, i efteråret 1843, begyndte nogle af mine brødre at kalde kirkerne Babylon og at hævde, at det var adventisternes pligt at gå ud fra dem. Dette bedrøvede mig meget. Ikke alene var virkningen meget dårlig, men jeg betragtede det også som en forvanskning af Guds Ord, en fordrejning af Skrifterne.« Miller kæmpede med den anden engels budskab, hvilket gjorde det vanskeligere for ham at tage imod det sande midnatsråbs budskab. Denne praksis bredte sig, og kirkerne blev lukket for dem, hvilket skabte fjendtlighed og adskilte de fleste adventister fra deres respektive kirker.

Efter at den tid, han havde offentliggjort, var udløbet, erkendte Miller sin skuffelse med hensyn til den nøjagtige tidsperiode, men fastholdt sin tro. Han fortsatte sit arbejde i Vesten i sommeren 1844

indtil den Syvende Månedes bevægelse. Han havde ingen del i denne bevægelse bortset fra et brev, skrevet atten måneder tidligere, om den mosaiske lovs forskrifter, som pegede på den måned. Han forventede ikke, at der ville blive gjort en sådan brug af disse emner, eller at troen på sådanne beviser ville blive gjort til en prøve på frelse. Han havde intet fællesskab med bevægelsen før to eller tre uger før den 22. oktober 1844. I et brev til Himes den 6. oktober 1844 skrev Miller: »Jeg ser en herlighed i den syvende måned, som jeg aldrig før har set ... Nu, velsignet være Herrens navn, ser jeg en skønhed, en harmoni, en overensstemmelse i skrifterne, som jeg længe har bedt om, men ikke så før i dag. Tak Herren, min sjæl. Broder Snow, Broder Storrs og andre, vær velsignede for deres redskabstjeneste i at åbne mine øjne. Jeg er næsten hjemme. Ære, ære, ære, ære.«

Senere tog Miller Midnatsråbet op til fornyet overvejelse og kaldte det fanatisme. Damsteegt bemærker, at Snow fik den grundlæggende skitse til Midnatsråbets budskab fra Millers tidligere arbejde.

Snows beregninger, offentliggjort i marts 1844, vakte kun ringe opmærksomhed indtil lejr mødet i Exeter, 12.–17. august 1844. Der vakte hans nøjagtige dato for Kristi genkomst mange milleritter til handling og førte deres missionsvirksomhed til et højdepunkt. Deres reaktion blev kendt som den syvende månedes bevægelse. Skønt de millerittiske ledere i begyndelsen var skeptiske, sluttede de sig nogle uger før den forventede begivenhed til bevægelsen og tillod, at Snows synspunkter blev trykt og støttet.

Midnatsråbet og dets eftervirkninger

Ellen Whites første syn viser Guds folk på en vej til himlen, med et lys bag dem kaldet Midnatsråbet. Det budskab, som Samuel Snow fremførte, må forstås. I maj 1842 blev 300 tavler trykt til 300 prædikanter. Den 22. marts 1844, efter den første skuffelse, blev tavlen lagt til side, og mange forlod bevægelsen. De, som blev tilbage, skulle vente. På lejr mødet i Exeter viste Snow, at Herren ville komme den 22. oktober 1844, Forsoningsdagen. Dette drev dem til at forkynde budskabet.

Joseph Bates berettede, at han efter lejr mødet i Exeter, mens han gik gennem togvognene, hørte stemmer gentage: »Se, brudgommen kommer!« Denne bevægelse skyllede hen over De Forenede Stater på to måneder og førte til Den store Skuffelse den 22. oktober 1844.

Damsteegt kommenterer Adventisternes Low Hampton-konference den 28.–29. december 1844, hvor Himes og Miller var involveret. Himes opfordrede til at trøste de hellige, vække den kristne verden og forkynde frelse for syndere. Nogle få uger senere blev Adventpressen genoptaget, og Himes erklærede frelsens dør for åben. Miller opgav gradvis den ekstreme opfattelse af den lukkede dør og vendte tilbage til sit oprindelige syn på Midnatsråbet. I samme måned havde Ellen White sit første syn, som viste, at de, der forkaster Midnatsråbet, falder af stien. Dette syn var for William Miller lige så meget som for nogen anden.

William Millers sidste prøve og eftermæle

Fra Early Writings, side 257:

Min opmærksomhed blev derefter rettet mod William Miller. Han så forvirret ud og var nedbøjet af bekymring og sorg for sit folk. Den skare, som havde været forenet og kærlig i 1844, var ved at miste deres kærlighed, modsætte sig hinanden og synke ned i en kold, frafalden tilstand. Da han så dette, fortærede sorgen hans kræfter. Jeg så ledende mænd holde øje med ham, især Joshua Himes, og frygte, at han skulle modtage den tredje engels budskab.

Den tredje engels budskab i denne sammenhæng er sabbatten. Idet Miller hældede mod lyset fra himmelen, lagde disse mænd planer for at drage hans sind bort. Menneskelig indflydelse holdt ham i mørke og bevarede hans indflydelse blandt dem, som modsatte sig sandheden. Til sidst hævdede Miller sin røst imod lyset fra himmelen — sabbatten. Han undlod at modtage det budskab, som ville have forklaret hans skuffelse og kastet lys og herlighed over fortiden. Han støttede sig til menneskelig visdom i stedet for til den guddommelige. Nedbrudt af arbejde og alder var han ikke i samme grad ansvarlig som dem, der holdt ham borte fra sandheden. Synden hviler på dem. Hvis Miller havde kunnet se den tredje engels lys, ville mange ting være blevet forklaret. Men hans brødre bekendte en så dyb kærlighed til ham, at han mente, han aldrig kunne rive sig løs fra dem. Gud tillod, at han faldt under dødens magt, og skjulte ham i graven for dem, som drog ham bort fra sandheden. Moses fejlede, før han gik ind i det forjættede land; ligeledes fejlede Miller, idet han snart skulle gå ind i det himmelske Kana'an. Andre ledte ham til at gøre dette; andre må stå til regnskab for det. Men engle våger over denne Guds tjeners dyrebare støv og skal træde frem ved lyden af den sidste basun.

Konklusion: Lærdomme for i dag

Afslutningsvis er William Miller et forbillede på syvendedagsadventisterne ved verdens ende. Ellen Whites første syn er mere for vor tid end for hendes egen. Ved verdens ende vil syvendedagsadventisterne forkaste lyset fra Midnatsråbet. Lyset fra Midnatsråbet kan kun forstås ved at forstå denne historie. Den første skuffelse rensede milleritbevægelsen for dem, der var der af urigtige grunde, og beredte folket til den prøvende erfaring, som skulle føre dem ind i Det Allerhelligste. De, som når frem til den første skuffelse, er kun velsignede, hvis de venter til den 22. oktober 1844. Denne tid er af Gud bestemt til at frembringe et folk, som Han vil samle i Det Allerhelligste. At forkaste Midnatsråbet og falde af stien er at forkaste hele denne historie.

William Miller begik tre fejl, og vi prøves altid ved tre prøver. Hans første fejl var at forkaste Midnatsråbet i december 1844. Hans anden var at lytte til mennesker i stedet for til Gud, hvilket førte til hans tredje fejl: at forkaste sabbatten. Ved verdens ende vil syvendedagsadventister forkaste Midnatsråbets historie og kaldet til at vende tilbage til de gamle stier, fordi de lytter til deres ledere. Derved bereder de sig selv for dyrets mærke og gentager Millers tredelte prøvelsesforløb, som begynder med, hvordan de forholder sig til Midnatsråbets budskab og historie.

Der er kun to profetier, som omhandler historien fra den første skuffelse til den anden skuffelse: de 2300 dage («Om synet tøver, så vent på det») og de 2520. At forkaste de 2520 er at forkaste Midnatsråbet. At forkaste Midnatsråbet er at falde bort fra stien ned til den ugudelige verden

nedenfor.

Vi vil behandle dette nærmere i den næste præsentation.